

РЕШЕНИЕ

№ 4166

гр. София, 24.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 11.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Наталия Г Дринова, като разгледа дело номер **4225** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК,

Образувано е по жалба на Г. П. Н. от [населено място] срещу Заповед №АГ-111/29.01.2013 година на началник Група „АНД”, отдел”Пътна полиция” при СДВР, с която последният на основание чл.172,ал.1 ЗДВП наложил ПАМ на оспорващия-Временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца.

Развитите в жалбата оплаквания са за нищожност и незаконосъобразност на оспорената заповед.Твърди се,че заповедта е издадена от некомпетентен орган, който е извън посочените н в чл.168 от ЗДВП. Посочва се още, че при издаването на заповедта са допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, описанието е непълно и не са посочени доказателствата, които го потвърждават, не отговаря на изискванията за форма на административен акт, тъй като административният орган се позовава само е единствено на съставения АУАН, без да са посочени фактите. Посочва се още ,че при изготвяне на химическата експертиза е допуснато съществено нарушение , тъй като пробата е изпратена на ръка в болницата и липсват каквито и да било данни за реалната концентрация на алкохол в кръвта. Посочва се още, че АУАН и заповедта за налагане на ПАМ, не са от една и съща дата, а връчването на заповедта след два месеца от издаването и води до незаконосъобразност на административния акт.Иска се отмяна на заповедта е и се претендират сторените по делото разноски.

В съдебно заседание-оспорващият- Г. П. Н. от [населено място], редовно и своевременно призован, не се явява. Жалбата му на заявените основания се поддържа от

адвокат Ч.,редовно упълномощена, която заявява претенция за присъждане на разноски.

Ответникът по оспорването- Началник група „АНД” отдел”Пътна полиция” при СДВР, редовно и своевременно призован, не изпраща представител.

Административен съд София-град,след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142 ГПК/ приложим по силата на преpraщащата норма на чл.144 АПК, прие за установено следното:

Със Заповед №I-з/1741828.08.2012 година, Министърът на вътрешните работи определил да осъществяват контрол по ЗДВП основни структури на МВР, измежду които и ръководителите на службите за контрол по ЗДВП, определени в т.1 или оправомощени от тях длъжностни лица да прилагат с мотивирана заповед принудителни административни мерки по чл.171,т.1,2,4,5,б.”а” т.6 от ЗДВП съобразно тяхната компетентност, измежду които и СДВР, както и ръководителите на службите за контрол, определени в т.1 или оправомощени от тях длъжностни лица да прилагат с мотивирана писмена заповед посочените по- горе по реда на чл.171 от ЗДВП ПАМ ,съобразно тяхната компетентност.

Със Заповед № 3-11783/17.09.2012 година,Директор СДВР на основание чл.30,ал.2, вр. с ал.1 от ЗМВР, чл.172 от ЗДВП и Заповед № Из-1741/28.08.2013, упълномощил да издават Заповеди за прилагане на ПАМ по реда на чл.171,т.1,2,4,т.5 б.А и т.6 от ЗДВП поименно изброени длъжностни лица,измежду които и Началник група АНД в Отдел” Пътна полиция” при СДВР.

На 26.01.2013 година,срещу оспорващия е съставен Акт за установяване на административно нарушение,затова, че на 26.01.2013 година около 02.30 часа в [населено място] по [улица], в посока от уб.”О. шосе” към , [улица]управлявайки лек автомобил Мазда 323 с рег. [рег.номер на МПС] бил изпробван за употреба на алкохол, която отчела 1.75 промила. Издаден е талон за медицинско изследване от същата дата.Актът е връчен лично срещу подписа на оспорващия и подписан от него без възражение.

Върху акта има отбелязване, че е уведомен за започване на процедура по ПАМ.

От приложения Протокол за медицинско изследване за употреба на алкохол или друго упойващо вещество от 26.01.2013 година в 03.40 часа,е видни че е взета кръв от Г. П. Н., в който подробно е отразено състоянието на оспорващия при вземането на кръвната проба.

На 28.01.2013 година е съставен Протокол за химическа експертиза№ 115, установяващ, че в изпратените за изследване проби кръв, взети от лицето Г. П. Н. се доказал етилов алкохол в количество 1.7 промила..

На 29.01.2013 година, ответникът по оспорването издал оспорената Заповед № АГ 111, с която наложил на оспорващия ПАМ- Временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността му , но за не повече от 6 месеца.

По делото няма доказателства кога оспорената заповед е връчена на оспорващия.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София- град намира предявената жалба за процесуално допустима, подаден в срока по чл.149,ал.5 АПК/ предвид обстоятелството, че с нея се иска обявяване на нищожност/ от легитимирана страна и при наличие на правен интерес на обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна.

Оспорената Заповед № АГ 111/29.01.2013 г., с която Началник група” АНД” в отдел” Пътна полиция”при СДВР наложил на Г. П. Н. принудителна административна мярка по чл.171,т.1, буква” б” ЗДВП- временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване въпроса за отговорността му,но за не повече от 6 месеца,представява

индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПКП/така наречените условия за редовно действие на административните актове. При преценката, съдът следва да провери дали актът е издаден от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са процесуалноправните и материално-правните предпоставки за издаването му и съобразен ли е актът с целта на закона.

В разглеждания случай, атакуваната заповед е издадена от компетентен орган-това е Началник група АНД в Отдел "Пътна Полиция" при СДВР, на когото изрично по силата на заповед № 3-11783/17.09.2012 година, Директор СДВР е упълномощил длъжностни лица, които да издават заповеди за налагане на ПАМ по реда на чл.171 от ЗДВП, измежду които и Началник Група АНД в Отдел "Пътна Полиция" при СДВР. В тази насока напълно неоснователен е доводът на оспорващия, че заповедта е издадена от некомпетентен орган. За да бъде нищожен един административен акт, то той следва да бъде издаден от орган, който не притежава съответните правомощия/ както материални, така и институционални/, нещо, което в случая не е налице. Страните не спорят, че лицето И. С. М., заема длъжността- Началник група "АНД" при СДВР.

Заповедта отговаря на изискванията за форма и съдържа предвидените в чл.59 АПК/приложим по силата на препращащата норма на чл.171, ал.4 ЗДП/ задължителни реквизити, мотивирана е с означение на фактическите и правните основания по издаването и-чл.171, т.1, буква "Б" от ЗДВП. Напълно неоснователен е доводът на оспорващия, че заповедта не е мотивирана и в нея не са посочени доказателствата, които са събрани. На първо място, в заповедта ясно са посочени фактическите и правните основания за издаването и, както и, че същата се издава въз основа на съставен АУАН срещу оспорващия. На второ място, именно фактическите основания, отразени в АУАН, се явяват и фактически основания за издаване на заповедта. Напълно неоснователен е и доводът на оспорващия, че АУАН и заповедта са от различни дати, което води до законосъобразност на заповедта. На първо място един административен акт се издава, едва когато административният орган разполага с доказателства за наличието на предпоставките за издаването му. Обстоятелството, че АУАН е съставен на 26.01.2013 година, а заповедта за налагане на ПАМ- на 29.01.2013 година, не може да доведе до законосъобразност на заповедта, още повече, че в закона няма задължение административният орган да издаде този вид заповед именно на датата на съставянето на АУАН. Такова задължение не се съдържа нито в ЗДВП, нито пък в АПК. Напълно неоснователно е и твърдението на оспорващия, че заповедта е законосъобразна и на друго основание- връчването и на оспорващия два месеца след издаването и, защото измежду пороците на един административен акт, не фигурира връчването в по-късен момент на акта. На второ място, връчването на заповедта касае само и единствено сроковете за обжалване на заповедта, а и по-късното връчване не води и няма как да доведе до законосъобразност на издадената заповед, защото от връчването на заповедта започват да текат сроковете за обжалването и.

При издаването на заповедта, административният орган е спазил и процесуалноправните и материалноправните разпоредби на АПК и ЗДВП.

Разпоредбата на чл.171, т.1, б."б" ЗДВП постановява, че за осигуряване движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, спрямо водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско изследване или с техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или е под въздействието на друго упойващо вещество, както и при отказ да бъде проверен с

техническо средство или да даде кръв за медицинско изследване се налага ПАМ- временно отнемане на свидетелството за управление на МПС - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца се налага

Така очертани,предпоставките по буква” б”,изречение първо от чл.171 ЗДВП за налагане на принудителната административна мярка,се свеждат до:установяване по надлежен ред на управление на МПС от страна на водача и то след употреба на алкохол- в случая 1.7 промила,установена с Протокол за химическа експертиза от 28.01.2013 година, както и с техническо средство- Дрегер.

Събраните по делото доказателства сочат,че административното производство е иницирано въз основа на съставен срещу оспорващия Акт за установяване на административно нарушение за извършено от него нарушение на чл.5, ал.3,т.1 ЗДВП-забраняваща на всеки водач на МПС да управлява същото след употреба на алкохол или друго упойващо вещество.Именно,съставеният акт за установяване на административно нарушение,представлява предпоставката за издаването на заповед на основание чл.171,т.1,б.”Б от ЗДВП, като въз основа на акта се установява извършено от водача на моторното превозно средство административно нарушение на чл.5,ал.3,т.1 от ЗДВП и описаните в акта за установяване на административното нарушение фактически обстоятелства за извършено административно нарушение по ЗДВП относно управление на МПС от страна на оспорващия след употреба на алкохол, установена с техническо средство и протокол за химическа експертиза, и поведението му в момента на проверката, съставляват едновременно и фактически обстоятелства за издаване на обжалваната заповед.В този смисъл,АУАН е част от административната преписка по издаване на заповедта за прилагане на ПАМ. По делото не се представиха никакви доказателства, оборващи както отразеното в акта за установяване на административно нарушение, така и в заповедта- управление на МПС след употреба на алкохол с концентрация -1.7 промила, а наред с това е налице и изрично признание от страна на оспорващия, че е употребил алкохол на въпросната дата. Неоснователен е доводът на оспорващия, че при изготвянето на химическата експертиза е допуснато съществено нарушение на Наредба № 30/27.06.2001 година за реда за установяване употребата на алкохол или друго упойващо вещество от водачите на МПС- в посока донасяне на ръка на пробите ,взети от кръвта на оспорващия. На първо място, от приложения Протокол за химическа експертиза е отразено, че пробата е донесена на ръка/ като е игнорирано донесено чрез колетна пратка/. На второ място, кръвната проба е взета от оспорващия на дата 26.01.2013 година в 03.40 часа/ видно от Протокол за медицинско изследване и занесена в лабораторията на 28.01.2013 година, в срок от 72 часа от вземането на кръвта/ аргумент от разпоредбата на чл.15 от Наредбата,/Пробите се изпращат не по-късно от 72 часа след вземането им в хладилни чанти с транспорт на лечебните заведения по чл. 7.,а изследванията се извършват в специализирани лаборатории, както следва-Многопрофилна болница за активно лечение (МБАЛ) "С. А." - АД, С. и В. академия, С. - за С.-град и областите С., К., П. и Б.. На следващо място, естествено е ,че пробите ще бъдат донесени на ръка, защото транспортното средство,превозващо хладилните чанти няма как да се качи направо в лабораторията и естествено е, е чантите се носят от хора.

Наред с това, по делото липсват каквито и да било доказателства, че оспорващият след като е разбрал за повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл.343б от НК-на дата 20.03.2013 година/ при предявяване на постановлението за привличане на обвиняем по ДП 485/2013 година, да е поискал в 7 дневен срок от предявяване на обвинението за своя сметка повторно извършване на химически анализ на кръвта

му/чл.20, ал.3 от Наредбата/. След като не се възползвал от предоставената му възможност, то твърдението, че взетите проби кръв не отговарят на съдържанието на алкохол в кръвта му, е напълно голословно. Настоящата съдебна инстанция намира за уместно да отбележи и подчертае, че ПАМ са различни от административните нарушения и от административните наказания. Административната принуда е психическо или физическо въздействие върху съзнанието и поведението на адресатите на административно-правната норма, тя е правова принуда/нормативно установена е/, вид държавна принуда и се реализира с индивидуални административни актове, които имат персонално определени адресати. ПАМ са действия по прилагането на диспозицията на административно-правната норма, а административните наказания са действия по прилагане на нейната санкция, административните наказания се прилагат само при извършено административно-нарушение, а ПАМ и при опасност от нарушения и дори за предотвратяване на вредните последици от юридически събития/бедствия, епидемии и други/. Принудителните административни мерки имат временен характер и не са вид наказание, каквото е твърдението на оспорващия.

Оспорващият не ангажира никакви доказателства, сочещи на фактическа обстановка, различна от установената в административното производство и опровергаващи възприетите от административния орган правни квалификации. С оглед на това и на тази плоскост в рамките на предоставената му обвързана компетентност, административният орган е издал оспорената заповед, след като визираните в хипотезиса на правната норма факти от обективната действителност са осъществени. Наред с това, наложената ПАМ има двойко значение - превантивен характер и цели осуетяване възможността на оспорващия да извърши други подобни нарушения и едновременно с това - преустановяващ ефект - насочена е към прекратяване на деянието, осъществяващо състав административно нарушение по смисъла на специалния закон, цели да ограничи евентуално противоправно поведение и обезпечаване положителните действия на субекта на нарушението, като мярката се прилага под прекратително условие - "до решаване на въпроса за отговорността на водача на МПС, но за не повече от 6 месеца".

В контекста на всичко изложено дотук, настоящата съдебна инстанция намира, че атакуваната заповед отговаря на условията за редовно действие на административните актове и като такава, предпоставя отхвърляне на предявеното срещу нея оспорване.

С оглед изхода на делото, претенцията на оспорващия за присъждане на разноски е неоснователна и не подлежи на уважаване.

Воден от гореизложеното и на основание чл.173, ал.2 АПК, Административен съд-София-град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО НА Г. П. Н. от [населено място] срещу Заповед №АГ-111/29.01.2013 година на Началник Група „АНД”, отдел ”Пътна полиция” при СДВР, с която последният на основание чл.172, ал.1 ЗДВП наложил ПАМ на оспорващия - Временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца.

На основание чл.138, ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на оспорващия и на ответника по оспорването.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от

получаване на препис от решението, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: